

Com preparar una TV transfronterera

Hi ha un temps per a cada cosa, i ara ja toca de pensar en un canal de televisió en català transfronterer. En realitat, a penes caldria parlar de "transfronterer", perquè sembla que Maastricht tira endavant. No obstant això, com que les fronteres estatals, sobretot en el camp de la regulació de les comunicacions, subsistirán durant anys, parlem-ne.

No és l'empenta del sí francès a Maastricht allò que em mou a donar receptes sobre un canal de TV en català transfronterer. Tot ajuda, certament. Però, el punt més dolç de les bones perspectives s'anomena Hispasat. El primer satèl·lit de comunicacions espanyol, feliçment orbitant a 36.000 km sobre l'Equador, permet de dir adéu a les penes i misèries tan sovint al·legades des de Madrid per limitar el nombre de canals. I, recordem-ho, per precintat els repetidors de TV3 al País Valencià fa tres estius. A partir del gener vinent, l'Hispasat farà possible la cobertura de l'estat amb cinc canals de difusió directa i cobertures més àmplies amb setze altres canals fixos, alguns dels quals podrien reconvertir-se en difusió directa.

Tenim els ingredients bàsics per a la recepta. Una infraestructura capaç de prestar els serveis requerits, amb un preu previst al mercat de 400 milions de pesetes l'any (per als canals fixos). Unes programacions de TV en català que ja poden compondre una graella combinada, no sols de qualitat suficient, sinó capaç de competir en el mercat.

L'ideal fóra que totes les cadenes que emeten en català aportessin una selecció de les seves emissions per formar la graella de la programació transfronterera. Hi ha exemples a Europa que es podrien seguir. TV3, Canal 33, Canal 9 TV i TVE Sant Cugat disposen ja d'un potencial suficient i valuós per a configurar una programació combinada. Pensem per exemple en dos gèneres bàsics: els

Ramon Barnils i Heràclit

informatius i els esports. A part la qualitat dels noticiaris, aquestes televisions ofereixen informatius i documentals d'actualitat dignes de les millors televisions. En esports, no cal dir que, disposant de retransmissions de partits com els del Barça o del València en futbol, o del Joventut i Barça en bàsquet, etc., la graella permet de competir a nivell europeu. També hi hauríem d'afegir altres espais televisius que disposen de públic i gaudeixen de prestigi, especialment alguns de culturals i de ficció.

La recepta ja és servida. Falta el restaurant i falta el cuiner. És a dir, parlant en plata, falta ara la voluntat i la capacitat de convertir la recepta en un plat consumible a casa via terminal televisior. I consumible, naturalment, a Barcelona, a València, a Madrid, a Palma, a Alger, a Torí o a París.

Es tracta, ni més ni menys, d'una nova cadena de TV en català via satèl·lit, i si pot ser de difusió directa, almenys a l'estat espanyol, que podria ser com la carta de presentació de la identitat nacional catalana fora del nostre àmbit.

Una nova cadena, producte i símbol d'un esforç d'integració, que permetés de superar, amb un salt endavant d'una envergadura evident, difícil encara de mesurar, les picabaralles pedestres sobre protagonismes, partidismes, dialectalismes i altres rèmores que hem acumulat aquests anys i que dificulten l'avanç de la presència de la llengua i de la cultura catalanes a l'Europa actual. Convé afegir que la preparació d'aquesta recepta no hauria d'interferir una altra iniciativa específica per a la modificació de les polítiques de comunicació i de televisió a l'estat espanyol arran del llançament de l'Hispasat. Ha arribat, en efecte, el moment d'exigir almenys un canal de difusió directa per a cada una de les quatre llengües diferenciades de l'estat. Si alguna comunitat lingüística diferenciada hi renunciés, aquest seria problema seu. Però, la TV en català, després de la nefasta experiència de la política espanyola de privatització de la televisió, no pot permetre's una altra derrota històrica en el seu propi terreny.

Josep Gifreu

A propòsit de l'article de Ramon Barnils "Novel·leta rosa de gats i moixos", vull precisar només algunes de les nombroses informacions falses que conté sobre fets concrets i verificables.

Per començar, jo no he viscut mai a "La Poetera", finca, d'altra banda, situada no pas a Roda de Ter, sinó a Sant Quirze Safaja, i de la qual no sóc ni he estat mai ni puc arribar a esdevenir mai propietari, copropietari o usufructuari. D'altra banda, vaig passar a can Caminals de Roda de Ter exactament els mesos d'agost dels anys 1971, 1972, 1973 i 1976. A les declaracions que en Barnils comenta, jo no anunciava pas que publicaria cap nova novel·la, sinó, ben al contrari, que la que tenia al cap d'ençà el 1984 és ben possible que no l'arribi a escriure mai, i, en conseqüència, que *Fortuny* (1983) resti la meva única novel·la. Finalment l'anècdota que en Barnils

atribueix al meu bon amic Joan Oliver és del tot inversemblant. Quan Terenci Moix va començar a publicar a Proa, no era cap escriptor desconegut: ja havia guanyat el premi Víctor Català, el premi Josep Pla i el premi de la Crítica "Serra d'Or" amb llibres publicats per Editorial Selecta, Edicions Destino i Edicions 62.

M'aturo: tota la resta del text d'en Barnils gasta la mateixa mena de rigor informatiu. Ja ho deia Heràclit: "No saben escoltar, ni tampoc parlar".

Pere Gimferrer